

Hitabet

2014-11-23 03:41:51 +0200

Bu zamana dek çok konuşma yapmam gerekmedi, o sebeple *gerçekte* nasıldır bilmiyorum ama insanların karşısına çıksam bugünkü siyasetçilerden daha iyi konuşacağımı, daha akılda kalır sözler sarfedeceğimi de düşünürüm. Asıl işi oy toplamaksa bir insanın, akılda kalan anekdotlar, sayıya boğulmamış mukayeseler, kısa cümleler, somut hayaller ve görsellik daha uygun geliyor. Hitap edilen kitleyi sıkmadan, ona *biz* duygusu aşılayacak, onları özel hissettirecek ve *iyi ki gelmişiz* dedirtecek bir konuşma. Bugünkü politikacılardan hiçbirinde böyle bir beceri göremiyorum. Erdoğan eşinen at gibi konuşuyor, bir sonraki cümlesi sanki çok önemli olacakmış gibi giriyor ama bir şey çıkmıyor. Kılıçdaroğlu'nun duruşundan, konuşmasından eziklik sızıyor. Bahçeli'yi ise niye dinlerler bilmiyorum, insan ne dediğini anlamıyor ve sadece morali bozuluyor, muhtemelen parti örgütünün en önemli meşguliyeti insanlara *başkanın* ne dediğinin tefsirini yapmaktır.

Bu hitabet sefaletinin sebebini siyasetçimizin kendini devamlı kontrol etmek zorunda kalan, etrafına farklı, çalışma arkadaşlarına farklı, halka farklı bir profil çizmek zorunda kalan zavallı bir insan olması. Erdoğan açıkça kendini heyecanlandıran bir hayatın resmini çizemiyor, bunun yerine *olması gereken* neyse, onu anlatmaya çalışıyor. Kılıçdaroğlu, dünyaya bakışını anlatamıyor çünkü anlatsa hepimizin güleceğini sanıyor (ve belki haklı.) Bahçeli açıkça ırkçılık yapmıyor, kendini heyecanlandıran hayalleri ve hikayeleri paylaşmıyor. Bu sebeple onların ağzından sadece sıradan konuşmalar dinliyoruz, söylemesi gerekenleri bağıra çağıra tekrar tekrar eden keyifsiz insanlar bunlar.

Son büyük hatiple kendi hayallerini hayata dosdoğru aktaran son insanın aynı kişi olması tesadüf değil. Maksadı oy avcılığı olan çok yüzlü siyasetçilerden beklenecek hitabetin de bir sınırı var demek. Daha fazlası için Lincoln, Hitler, Churchill veya Atatürk olmak ve onlar kadar kritik zamanlarda yaşamak gerekiyor.